

877

Disputatio Iuridica,

DE SVCCES-
SIONIBVS, QVAE AB
INTESTATO DEFERVNTVR.
CVM ADIVNCTIS QVIBVSDAM
PARERGIS.

Quam

Divino aspirante numine

Sub Præsidio

NOBILIS, CLARISSIMI
CONSULTISSIMI QVE VIRI DOMINI
*Sigismundi Wittum, I. V. D. & in celeberrima Aca-
demia Friburgensi Brisgoia Imperialium Institu-
tionum Professoris Ordinarij.*

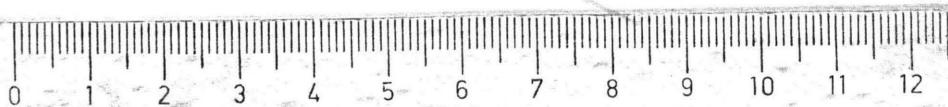
Ad diem 28. Martij exercitij gratia, hora & loco
consuetis, defendere conabitur

PAVLVS KRIPP
à Brunnberg.

FRIBURGI BRISGOIÆ.

Typis Helmlinianis.

ANNO MDC VIII.







REVERENDISSIMO
 ET SERENISSIMO PRINCIPI
 AC DOMINO, DOMINO MAXIMILIA-
 NO, ARCHIDUCI AVSTRIÆ, DUCI
 Burgundiæ, Styriæ, Carinthiæ, Carneolæ, & Wirten-
 bergæ: Magni Magistratus Teuthonici Ordinis in Prus-
 sia Administratori, eiusdemque per Germaniam, Gal-
 liam, & Italianam Magistro, Comiti Habsburgi &
 Tyrolis, &c. Domino suo cle-
 mentissimo.

VEMADMODVM, SERENISSIME AR-
 chidux, Domine clemētissime, sege-
 tes, qua luxuriantibus aristis, quis
 fructuum modus, quæve quantitas ex illis
 sperari haberiq; possit, sedulum peritumq;
 agricolam instruunt: ita censent Philoso-
 phi sapientiæ gloria famaque celebres, ea vi
 atque natura virtutem pollere, ut à primis
 hominum annis, quàm excelsum quàmque
 illustrem honoris gradum conscensura sit,
 A 2 haud

haud obscuris rerum argumentis sese in-
 tuenti patefaciat. Ea propter optimo cuiq;
 et vera laudis cupidissimo Adolescenti sum-
 ma viriū contentione pugnandum existi-
 marunt, ne insita virtutum semina, atq; in
 multiplicem producta florem, aut desidiosa
 vivendi ratione conculcentur, aut sceleri-
 bus è deterrimorū adolescentum sodalitia
 exhaustis, evellantur penitus, & exscin-
 dantur.

Porro inter ceteras vitæ hoc modo con-
 situendæ rationes, hanc posteritati tradide-
 runt, quæ in exercenda perpoliendâque in-
 dole occupata, variis diversarū materia-
 rum conflictibus ac discussionibus absolvi-
 tur: quarum aliæ Philosophicis è fontibus
 exhaustæ: aliæ à saluberrimo Galeni the-
 sauro profusæ, aliæ postremò, ceterisq; præ-
 stantiores, è sacrarum legum visceribus ex-
 promptæ, cum ad omnem vitæ humanæ par-
 tem exporrigantur, sectatores semper quã-
 plurimos habuerunt:

Fit enim, ut animus maximarum scientiarum gloria, & cupiditate inflammatus iis se disciplinis addicat, quarum rerum obiectarum magnitudine & difficultate ceteris præferri manifestè cognoscit. Hinc evenisse suspicor, ut, cum optimus quisque in excolenda virtutis insita curam incumberet (quæ in sustinendis rerum publicarum gubernaculis maxime perspicitur) florere passim Jurisprudentia, et tanquam certissima virtutis excitanda ratio cœperit observari.

Vt igitur (unde digressus eram) revertar, innata infusaque homini virtus, quam sæpenumerò maximos clarissimarum scientiarum fructus ei portendere dixi, his, quos paulò antè commemoravi, modis, ad stabilem firmamque scientiam erudienda informandaque est.

Quares, Serenissime Archidux, efficit, ut postquam me vasto Legum Oceano

no commisi, nihil ad obfirmendam indolem præclarior esse duxerim, quam quam iam ferè per quinquennium in laudatissima Archiducali Academia Friburgensi à colendis meis dominis Præceptoribus hausi & didici, publicis iterare disceptationibus, nihilq; illorum prætermittere, quæ ad dispellendum ingenij soporem maximè pertinent.

Itaque has de Successionibus ab Intestato conclusiones pro viribus ingenij sustinendas proposui, spe honestissima recreatus, hunc animi conatum ab optimo quoque & virtutis amantiſſimo collaudatum probatumque iri.

Nec enim fieri poterit, ut qui in infimis conflictationum scholasticarum gradibus pedem rectè non fixerit, ad supremum eruditionis fastigium aliquando pertingat.

Cogitanti verò mihi de eo, cuius auctoritati & patrocinio hunc immaturum disce-

D E D I C A T O R I A. 5

*disceptationis scholastica fœtum committe-
rem, facile venit in mentem Reverendis-
sima & Illustrissima Serenitas vestra, cui,
ut eum consecrarem magnis gravissimisq;
rationibus adductus sum.*

*Primum enim in Serenitatis vestra
territorio natus, suavissimæq; huic luci
commisus sum; deinde ab eadem vestra Se-
renitate honorandus meus Parens largissi-
mis affectus est beneficiis, quorum beneficio-
rum nominibus Reverendissima & Illu-
strissima Serenitati vestra adeò obstrictus
devinctusque sum, ut quibus à causis de-
claranda subiectionis, promptissimæq;
mentis officium exordiar, penitus igno-
rem. Conabor sanè, ut quo adhuc usura
lucis perfruar, omnem ingrati animi su-
spicionem à me longè submoveam. Interim
Reverendissimam & Illustrissimam Sere-
nitatem vestram ut hoc ingenij conamen
sereno vultu suscipiat, méque in suorum
clien-*

6 EPISTOLA DEDICATORIA.

clientum gregem adsciscat & aggreget, devotissimè precor.

DEV S TER. OPT. MAX. *Reverendissimam & Illustrissimam Serenitatem Vestram Ecclesie & Reipublice Christianae quàm diutissimè florentem & incolumem cōservet. Data Friburgi Brisgoia 18. Martij Anno 1608.*

Reverendissimæ & Illust. Serenitati Vestræ

devotissimus Client & Subditus

*Paulus Kripp à Brunnberg
& Aichaim.*



Disputatio Iuridica,

*De Hæreditatibus, quæ ab intestato
deferuntur.*

Thesis I.

HÆREDITAS (quæ est Successio in universum ius, quod defunctus tempore mortis habuit) duplici nobis iure deferitur: vel ex testamento, quæ *Testamentaria*: vel ab intestato, quæ propriè *Legitima* dicitur. De hac posteriore nostra procedet Disputatio.

l. Hæreditas. 62. ff. de R. l. l. Nihil aliud. 24. ff. de V. S.

I I.

Defertur autem huiusmodi hæreditas, quando nulum testamentum factum est, aut quia testator noluit, vel non potuit, vel factum quidem est, solennitates autem iure præscriptæ omissæ sunt: vel conditum est, ruptum tamen agnatione posthumi, aut arrogatione: vel quia hæreditas adita non est: vel etiam quando filius querelam inofficiosi testamenti institutam obtinuit: vel denique quando per bonorum possessionem contra tabulas rescinditur.

Morte scilicet præventus, aut iure impeditus l. 1. ff. de Suis & Legit. hæred. l. Si veritas. 23. C. de Fideicommiss. Ratio est,

B

quia

quia paria sunt non fieri, vel nõ debito modo fieri. l. Quamvis. 8. §. Si conueneris. ff. Ad S. C. Velleian. l. Nulla. 2 ff. de Auctor. tutor. & toto tit. ff. de Iniuſto, rupto §. Posterior. Inſtit. Quib. mod. teſtam. infirm. Ratio eſt, quia totius teſtam. fundamentum eſt hæredis inſtitutio. l. Palam hæredes. 21. ff. Qui teſtam. facere poſſ. & toto tit. ff. de inoff. teſt. §. Quos autem. Inſt. de Bonor. poſſeſſionibus. Ludovicus Molina de Juſt. & iure Tom. 1. Diſp. 162.

I I I.

Cùm immota naturæ ratio, quaſi tacita lex liberis hæreditatem addicat, parenteſque ipſi, inſtigante & propellente natura, ad liberorum educationem incitentur, non eſt quod à quoquam ſucceſſionem iſtam à iure naturali ſeu gentium hauſiſſe originem, ambigatur, quamvis quoad certas ſolennitates iure poſitivo eidem ſuperadditas, rectè etiam iuris civilis eſſe perhibeatur.

L. Ea verò. ff. Pro ſocio. Minſ. hic. in principio. l. ſin. ff. de Bonis damnat. l. Nihil intereſt. ff. de Bon. libertorum. Gomezius Tom. 1. cap. 1. n. 2.

I V.

Quia verò circa inſteſtatorum ſucceſſionem maxima apud veteres Iureconſultos varietas fuit, ideo antiquis illis & religioſis illis iurib. multa ex parte omiſſis, ſecundū ius novū quinque ſuccedendi ab inſteſtato gradus ſtatuiſſimus, videlicet deſcendentium, aſcendentium, collateralium, viri & uxoris, denique ſiſci. Quos modos ordinè perſtringemus, præmiſſis tamen prius ſucceſſionis definitione, eiſdemque diſiſionib.

Ratio eſt, quia leges poſteriores, corrigunt priores. l. Non eſt novum. 26 ff. de legibus. l. Conſtitutiones tempore. 4 ff. de Conſtit. principum.

Suc-

V.

Successio itaque nihil aliud est, quàm subrogatio quædam alicuius personæ in locum & ius alterius, eaque tripliciter dividitur, videlicet in universalem & particularem, expressam & tacitam, ac denique in civilem & prætoriam.

V I.

Vniversalis successio est, quando in universum ius defuncti succeditur: unde universalem successorem dicimus eum, qui in universum ius, quod prior dominus habuit, succedit & subrogatur, & in oneribus personam eius sustinet, & repræsentat, obligaturque ad omnia ea, ad quæ prædecessor erat obligatus.

l. Fluminum. 24. § Adyicitur. ff. de Damno infect. & ratio est, quia heres idem est, quod dominus. per l. Heredem. 59. ff. de R. I. l. Viam veritatis. C. de locato & conducto.

V I I.

Particularis seu singularis est, quæ nimirum in rem aliquam singularem fit. singularem appellamus, qui subrogatur alteri quodam respectu, qui que in rei locum succedit, & hic ad pacta & conventiones sui antecessoris non obstringitur.

l. Emptorem. 9. C. de locato. Valent. Forsterius de Success. ab intest. Quæstione, Quid & quotuplex sit successio. Div. 1.

V I I I.

Expressa successio est, quæ expressa voluntate nobis defertur, ac testamentaria dicitur. Tacita est, quæ ipsa lege, ex tacita & præsumpta voluntate defuncti obvenit, & legitima nuncupatur.

toto tit ff. & C. de Hæred. instituend. & de legitim. hæred. & Novell. 118. de Hæred. ab intestato venientibus. l. Con-

sciuntur. §. in princ. §. Sed ideo ff. de Iure Codicill.

I X.

Civilis est, quæ iure civili, prætoria verò, quæ iure prætorio defertur. hæc bonorum possessio, illa hæreditas appellatur. Notandum tamen, hæreditatem à successione hoc modo differre, quòd hæreditas sit in universum ius, quod defunctus in vivis habuit, non autem vice versa, omnis successio sit hæreditas. Successio namque singularis hæreditas non est.

l. Nihil aliud. 24. ff. de V. S. Ratio est, quia in hæreditate tempus, quo quis vita functus est, consideratur.

X.

Cùm omnia quæ nostra sunt, liberis nostris ex voto paremus, & filij vivo patre etiam domini quodammodo bonorum paternorum dicantur: dubium autem esse possit, qui liberorum nomine veniant: idcirco non incongruè duo scitu necessaria, ad subsequantium meliorem intelligentiam, præponi posse arbitramur.

l. In suis, 11. ff. de Liber. posth. hered. instituendis. l. 1. §. 7. ff. Si quis omissa causa.

X I.

Primum est, liberorum generalí appellatione non tantùm comprehēdi eos, qui ex nobis immediatè, sed & eos, qui ex nobis mediatè nati sunt: ut sunt nepotes, pronepotes, cæterique ex his descendentes, nulla sexus habita ratione.

l. Liberorum appellatione. 220. & l. Cognoscere. ff. de V. S. l. Fin. ff. de Pollicitationibus, ubi Divus Pius.

X I I.

Alterum est, sex esse liberorum species, naturales & legitimos simul: & naturales tantùm, qui in tres rursus species

species subdividi possunt: in eos scilicet, qui per subsequens matrimonium, per rescriptum Principis, atque per oblationem curiæ legitimationis iura adepti sunt: & legitimos tantum: spurios seu vulgò quæsitos: naturales ex incestuoso & damnato coitu natos, & spirituales. De quibus omnibus ordine tractabimus.

Ordo primus,

De successione descendentiæ.

XIII.

Parentibus itaque ab intestato decedentibus, ipsorum liberi pro virilibus portionibus iure divino, naturali & civili æqualiter succedunt.

D. Paulus ad Galatas 4. cap. inquit, Si filius, ergo hæres, l. Cum ratio. ff. de bon. damnat. l. scripto. ff. unde liber. l. maximum vitium. C. de liber. præter. & auth. in successione. C. de suis & leg. liberis. §. si quis igitur. & §. nullam. in auth. de hered. ab intestato venientibus.

XIV.

Producitur hæc assertio, ut locum sibi non tantum vendicet in liberis in patris sacris adhuc extantibus, verum etiam emancipatis, nec refert sive masculi, sive fœminæ sint. Nam pari hodie iure uterque sexus, quoad bona tamen allodialia, secus quoad feudalia, succedit. Regulariter enim fœminæ ad feuda non admittuntur.

Ratio est, quia ex æquata est hodie suorum & emancipatorum conditio. §. nullam. in auth. de hered. ab intestato. & auth. in success. C. de suis & legitim. liberis. §. hoc autem. in consuetud. feud. tit. de his qui feuda dare possunt. Ratio prima est, quia hæredum appellatione fœmina non consistitur, nisi expressa ipsarum mentio fiat. Ratio posterior est,

ut bona talia per eos remaneant, qui reipubl. in necessitatibus operam suam prestare strenuam, eamque sublevare possunt. Gomez. tom. 1. cap. 1. n. 3. Molina d. disp. 62.

X V.

Filium quoque posthumum nonnulli licet à successione intestati arceant: nos tamen eorum magis approbamus sententiam, qui omnia ei iura ac privilegia reservari, quæ competere, si vivo patre in lucem editus foret, asserunt: modo tamen natus sit vivus, & partus secundum tempus matrimonij legitimus.

l. 1. & toto tit. ff. de liberis & posthumis. & ibi Dd. Gomez. Zius tract. de success. ab intestato. n. 7. J. Titius ff. de suis & legitimis heredibus.

X V I.

Quod dictum est, liberos sine omni sexus disparitate ad successorem ab intestato admitti, procedit non solum in primi, verum etiam in ulterioris gradus liberis, uti sunt nepotes, neptes, pronepotes, proneptes, cæterique descendentes.

l. Quid si nepotes. 6. ff. de testam. tutela. Dd. in l. liberorum. ff. de V. S. Masbesilanus in tract. de success. ab intest. art. 1. memb. 2. n. 8. Schweid. lib. 3. inst. tit. de hered. qua ab intest. rub. de successione filior. natur. & legitimorum simul. n. 16.

X V I I.

Advertendum tamen, quod si in successione ab intestato cum descendentes primi gradus concurrunt alterius gradus liberi, in ordinem sui patris in stirpes, non autem in capita succedant, hoc est, eam solum accipiunt partem, quam pater eorum, si vixisset, acceptasset.

§. Cum filius. inst. h. t. §. Si quis igitur in auth. in successione. C. de suis & legit. liberis. Min sing. h. t. n. 1. & 9. Gomez. tom. 1. cap. 1. n. 22.

Liberi

X V I I I.

Liberi per subsequens matrimonium legitimati, æquale (tollit enim legitimatio omnem maculam generaturæ, ponitque loco legitimorum ab ipsa origine) cum liberis legitimis & naturalibus simul, si extant, vel postea nascituris, per omnia succedendi ius habent.

Per tex. in §. si quis igitur. in auth. quib. mod. natural. efficitur. sui. & in cap. tanta. ext. qui filij sint legitimi. Gail lib. 2. obs. 140. n. 2. & 3. Covar. de matr. l. 2. cap. 8. §. 2. m. 1. cum aliquot sequentibus.

X I X.

Quod adeo verum est, ut eo modo legitimati ex statuto fœminas excludant, ut si verbi gratia statutum sit, ne extantibus masculis, fœminæ in aliquibus bonis, maximè solo hærentibus, succedant.

Idem Gail lib. 2. observat. 140. & 141.

X X.

Ad liberos rescripto Principis, vel ab eo licentiam habentis, uti sunt Comites Palatini, legitimos factos, quod attinet, eam in sententiam inclinatum est, quod scilicet liberi prædicti parentibus suis succedant eo casu tantum, quo non extant naturales & legitimi simul, illis autem extantibus, ab hæreditate paterna planè repellantur.

§. Illud tamen. in auth. quibus modis naturales efficiantur sui. Schneidem dicto loco. num. 9.

X X I.

Quod tamen procedit in casibus in iure expressis & definitis. Multi enim casus, quibus hoc modo legitimati non succedunt, reperiuntur, etiamsi non extant naturales & legitimi simul, veluti in feudis & emphiteusi

teusi Ecclesiastica cernere est, nisi hoc expressè in legitimationis rescripto dictum cautumque sit.

Ita Gail. li. 2. obs. 140. n. 8. cum aliquot sequentibus. & obs. 142.

X X I I I.

Quæritur autem, an Imperator in præjudicium alicuius tertij legitimare aliquem queat? Ratio dubitandi esse potest, quod is dominus totius mundi dicatur. Verum cum naturalis ratio æquum iudicet, neminem cum alterius damno locupletari debere, nec sine causa res suas auferendas cuiquam esse, quid æquius est, quam hanc rationem naturalem sequi? quid iniquius, quam tyrannidem exercere? Concludimus itaque, licet dominus totius sit mundi, absolutam tamen potestatem exercere non potest, nisi legitima suadente causa & ratione.

Text. est in cap. faciat homo. 22. q. 2. Ratio est, nam que laedunt pietatem, existimationem & verecundiam nostram, & que contra bonos mores sunt. nec facere nos posse credendum est. & text. est in l. filius qui. ff. de condit. instit. Ratio 2. est, quia legitimatio naturalium extantibus naturalibus & legitimis simul odiosa & à iure improbata est, que non solet fieri, nisi deficientibus naturalibus & legitimis simul. & text. est in §. si quis autem, oportet. in auth. quibus modus naturales efficiantur sui.

X X I V.

Quæritur item, an per hanc legitimationem legitimi, verè legitimi reddantur: adeo ut in nulla re à legitimis & naturalibus simul, superentur, ac in omnibus pro iustis liberis habeantur: nobis negantium placet opinio: maximè inspecto iure communi, quamvis de iure speciali, beneficio nimirum Principis, negandum non sit,

non sit, maximè si in amplissima forma legitimatio facta sit.

Gail. lib. 2. obs. 140. n. 18. & 20.

X X V.

Filius autem per oblationem curiæ legitimatus, hæres ab intestato, & ex ultima voluntate successor existit, in nullo dissimilis legitimis, potest etiam ex patris donatione capere: ita tamen, ut ne quid amplius habeat, quàm verè legitimus.

§. Et quoniam variè in auth. quib. modis natural. efficitur sui. Forsterus fol. 241. vers. 1. Schneid. dicto loco. n. 9.

X X V I.

Succedunt tamen tales legitimati ipsi genitori tantum. reliquis autem minimè: in quo differunt à reliquis naturalibus & legitimis simul.

§. Filium verò per huiusmodi causam. in auth. Quib. modis naturales efficiantur sui.

X X V I I.

Disputandum nunc de legitimis tantum. Dicuntur autem ij, qui secundum naturam non sunt filij adoptantis. adoptio enim ius sanguinis conferre non potest: cum illud iure civili nec dari, nec adimi possit, sed secundum legem duntaxat, ad naturæ imitationem.

Ratio est, quia adoptio iure civili adinventæ est, unde & cognatio legalis dicitur. l. 1. ff. de adopt. §. minorem. Inst. eodem. l. iura sanguinis. ff. de R. iuris.

X X V I I I.

Est & adoptivorum nomen generale, duasque in species distribuitur: quorum alij adoptivi alij arrogati dicuntur. verum quia adoptivorum uniformis successio non est: idcirco de iis separatim est agendum.

X X I X.

Filij itaque familias à patre naturali & legitimo extraneæ personæ in adoptionē dati, licet in adoptatis potestatem non transeant, ab intestato tamen ei succedunt, non verò ulterioribus, sicuti filij naturales & legitimi simul.

§. Sed hodie. Inst. de adopt. §. sed ea omnia. instir. de heredi. que ab intestato. l. cum in adoptivis. C. de adoptionibus. Schneid. dicto loco. rub. de successione filiorum adoptivorum seu legitimorum tantum. n. 2. & 9.

X X X.

Quod tum demum verum est, si pater adoptivus ante emancipationem moriatur, etsi pater adoptivus filios habeat naturales & legitimos simul, ante vel post adoptionem natos, exclusis etiam parentibus & ascendentibus ipsius adoptantis: illi nihilominus patri suo naturali succedunt, ita ut patri naturali omnia iura integra remaneant, ut nunquam in adoptionem dati existimentur, ideoque in bonis per adoptionem acquisitis filio, pater naturalis usumfructum habet.

l. Si te. C. de suis & legitimis. l. 2. §. liberi. ff. ad S. C. Tertull. & l. penult. §. sed ne art. C. de adopt. Ratio est, quia filij adoptivi succedunt, ut sui heredes, sed sui heredes præferuntur ascendentibus. §. Intestatorum. Inst. h. s. d. l. penult. §. 1. C. de adoptionibus.

X X X I.

Prædicta autem intelligenda sunt, ut tum locum habeant, quando filij in adoptione permanserint, dissolutis enim adoptionis iuribus, nullus eis patet regressus ad adoptivum patrem extraneum, si moriatur intestatus, estque ac si in adoptionem dati non fuissent.

l. Cum

l. Cum in adoptivis. 10. §. fin. C. de adoption. Ratio est. nihil enim tam naturale est, quam unumquodque eodem genere dissolvere, quo colligatum est. l. Nihil tam naturale. 35. ff. de reg. iur. l. prout quidque. ff. de solutionibus.

X X X I I.

Sed adoptatus ab ascendente tam paterno, quàm materno, veluti avo, proavo, in adoptivi potestatem transit plenissimam, iuráque omnia filiorum naturalium & legitimorum simul consequitur, patriáque adoptivo tam ab intestato, quàm ex testamento succedit: præteritus ergo, vel sine causa exhæredatus querela inofficiosi testamenti illud impugnare & evertere potest.

§. Sed hodie. Inst. de adopt. l. cum in adoptivis. 10. §. si verò pater. in med. prin. C. de adoptionib. l. 1. l. nõ putavit. 8.

§. si emancipatum. 7. ff. de honor. possess. contra tabulas.

§. adoptivi. Inst. de exhæred. liberorum. §. 1. inst. quibus modis testamenta infirmentur.

X X X I I I.

Supereft ut altera adoptivorum, qui arrogati dicuntur, examinetur species: qui sunt, quando filius famil. qui orbis est parentibus, patriáque solutus potestate, suíque iuris, se arrogandum alteri dedit, & is arrogatori tam ab intestato, quàm ex testamento succedit, si videlicet in arrogatione ad diem usque mortis permanserit.

§. 1. Inst. de adopt. l. penul. §. fin. C. de adopt. Schneiden. d. loco. n. 14. & 15.

X X X I V.

Si verò arrogans in testamento fuerit præteritus, vel exhæredatus absque iusta causa, propria omnia bona, quæ in arrogantem transtulit, eorúmque commo-

dum, & quartam præterea bonorum partem arrogatoris consequitur, non quidem per querelam inofficiosi testamenti, sed per conditionem ex l. Divi Pij.

l. Papinianus. 8. §. si quis impubes. 15. ff. de adoptionibus.

§. item non aliter. Inst. de adoptionibus.

X X X V.

Nunc de naturalibus tantum: sed priusquam ulterius progrediamur, scire convenit, naturales tantum generatim vocari eos, qui extra thorum legitimum nati sunt: quod genus adhuc duas sub se species habet, scilicet spurios seu vulgò quæsitos filios, natos ex coitu damnato.

X X X V I.

Liberi itaque naturales tantum, patri, legitimos & naturales simul habenti liberos, uxoremque legitimam, non succedunt: quamvis testamento pater unciam, hoc est, duodecimam bonorum partem iis relinquere possit: sin plus eis relictum fuerit, totum legitimorum efficitur.

cap. Discretis. §. si verò effus. concup. & §. ne igitur semper. in auth. quib. modis natur. l. matre. & auth. nunc soli. C. de naturalibus liberis. cap. consideremus. s. in auth. de triente & semisse. Schneid. dicto loco rub. de successione liberorum naturalium. tantum. n. 7. Covar. de matrimonio P. 2. §. 4. n. 16. & 17.

X X X V I I.

Verùm si proles legitima desit, nec coniunx legitima supersit, tunc naturales ex concubina, in duas paternæ substantiæ uncias succedent, quod tamen ad nepotes, & pronepotes non extenditur.

d. cap. discretis. §. si quis autem defunctus. l. fin. C. de natural. liberis. Schneid. d. loco. n. 9.

XXXVII.

Hactenus autem quæ dicta sunt de successione naturalium tantum in bona paterna, in bonis maternis locum non habent: Liberi enim naturales tantum, ex matre liberæ conditionis procreati, unà cum liberis legitimis ad materna (feudis exceptis) bona admittuntur, ita ut neglecti vel præteriti querela inofficiosi evertere possint testamentum.

l. Si qua illustris. in fi. C. ad S. C. Orficianum. l. hac parte. 2. ff. unde cognati. §. vulgò quesiti. Inst. de success. cognatorum. §. novissimè. Inst. ad S. C. Orficianum. cap. de feudo. §. naturales. Tit. si de feudo defuncti controversia fuerit inter dominum. l. si suspecta. §. de inofficioso. ff. de inofficioso.

XXXIX.

Ad spurios quod attinet, eos propriè dicimus, qui vulgò concepti sunt, & patrem demonstrare non possunt: vel possunt quidem, sed non honestè: item ij, qui ex soluto cum soluta suscipiuntur: denique qui ex eo complexu nati sunt, quem lex non punit, nec vindicat, *l. vulgò concepti. 23. ff. de statu homin. Forst. fol. 245. vers. proprio tamen.*

XL.

Filius ergo spurius natus ex complexu, cui pœna à iure civili statuta non est, patri intestato non succedit, multo minus ascendentibus vel coniunctis per lineam paternam, cum jurisdictione sine patre esse dicatur.

l. Hac parte. & l. si spurius. ff. unde cognati. Ratio est. quia consanguinitatis & agnationis iura à patre, non matre oriuntur. §. vulgò quesitos. Inst. de Success. cognatorum. Covar. de Matrimonio P. 2. §. 5. n. 5.

XLI.

Nec statuto quidem filium spurium capacem fore

donationis, testamenti, alteriusve paternæ hereditatis, induci potest: quamquam matri, cæterisque ulterioris gradus per lineam maternam, succedere, posse non dubitemus: quod tamen restringitur in matre legitimos filios habente.

Auth. ex complexu. C. de Incest. nuptiis. l. si qua illustris.

C. ad S. C. Orficianum. l. 1. C. de natur. liberis. Covar. d. loco.

Schneid. d. loco. rubr. de success. spuriorum. n. 4.

X L I I.

Hucusque de iis liberis, qui vel ex iustis nuptiis, vel ex concubinato, vel alio complexu, cui iure civili poena statuta non est, suscepti sunt. Examinanda nunc venit successio eorum liberorum, qui ex eo complexu nati sunt, qui gravissimis coërcetur à legibus poenis: quales sunt, sacrilegi, incestuosi, adulterini.

X L I I I.

Similes itaque liberi neque patri, neque matri, neque ascendentibus tam ex paterna linea, quam materna, successores fiunt. & è contra nec parentes ad similitudinem liberorum successorem vocantur.

l. Si quis incesti. & auth. ex complexu. C. de incest. & inutil. nupt. cap. ult. in auth. quibus modis naturales.

X L I V.

Alimenta autem huiusmodi liberis iure canonico, cui hac in parte standum, non autem iure civili, deberi astruimus.

cap. Cum haberet. ext. de eo qui dux. in matrim. quam poluit per adulterium. toto tit. C. de alendis liberis. auth. ex complexu. C. de Incest. & inutil. nupt. Covar. de matr. P. 2. §. 6 n. 1. & 9.

X L V.

Inter parentes & spirituales liberos, quos ex sacro Bapti-

Baptismatis fonte levarunt, nulla est successio, cum hæc cognatio in spiritu consistat, ideoque ad temporalia nō extendenda: commiserationis tamen causa hæc liberis egenis alimenta à patribus spiritualibus subministranda esse tuebimur.

Interpretes in cap. Transmissio. ecc. qui filij sint legitimi. cap. Ita diligere. 30 q. 1. Dd. Bald. in auct. nisi rogast. Col. penul. C. ad S. C. Trebellianicum. Schneid. d. loco, rubr. de success. parent. spiritualium. n. 3.

X L V I.

Et hæc quidem de successione descendantium. Ordinis ratio postulat, ut de ascendentibus, qua ratione illi ad descendantium hereditatem iure vocentur, parumper disputemus.

Ordo secundus,

De successione ascendentium.

X L V I I.

Licet multa circa successione[m] ascendentium veteris iuris proferri possent: tamen quia iura illa omnia fermè antiquata sunt, ideo ad ea quæ hodie probantur, accedendum est. Monendum autem prius, quod sicuti in multiplici sunt differentia liberi, eodem planè modo (correlativorum enim eadem est ratio) tot parentum sint species: licet in nonnullis aliquid discriminis esse, negandum non sit.

l. fin. C. de indicta viduitate tollenda. l. fin. C. de acceptilata. l. 1. C. de cupress. lib. 11.

X L V I I I.

Filio, filiæve sine liberis vita functis, si parentes soli pari gradu supervivant, neque defunctus fratres foris que habeat, extra controversiam est, parentes æqualiter,

liter, salva gradus prærogativa, succedere nulla sexus patriæque potestatis habita ratione.

Auth. defuncto. C. ad S. C. Tertull. S. si igitur defunctus. vers. si autem plurimi. in auth. de hered. ab intestato. Covar. tom. 1. de success. ab intest. n. 2. Molina de iust. & iure. tom. 1. disp. 163. & per ea quæ tradit Nobil. Clariss. consultiſsimusq; vir, dn. Frider. Martini, Præceptor meus perpetuò honorandus, in explicatione Tit. de success. ab intestato. loco de Success. ascendentium.

X L I X.

Quod ampliatur procedere non modo in castrensi peculio, verùm etiam in bonis adventitiis per filium ab extraneo acquisitis, quæ omni iure sunt filij, in quorum successione uterque est admittendus parens, æqualisque, sacris literis attestantibus, pietas debetur.

Schneid. d. loco, rubr. de success. ascendentiũ ab intest. n. 12.

L.

In ascendentium ordine locum non habet repræsentatio: verùm is, qui propiore gradu defunctũ attingit, remotiorem excludit.

S. Si igitur defunctus descend. vers. si autem plur. in auth. de hered. ab intestato venientibus.

L I.

Si verò in eodem gradu plures concurrant, inter eos æquis partibus hæreditas sic dividenda est, ut medieta-tem paterni, reliquam medieta-tem materni adipiscatur.

d. auth. de functo. C. ad S. C. Tertullianum.

L I I.

Quando verò defunctus reliquit fratres sororesve utrinque coniunctos, vulgò geschwiftrige von voller geburt/unà cum utroque progenitore, habet eos succes-

fores

fores per capita, non autem per stirpes divisa hæreditate.

ex. est in cap. Si igitur defunct. descend. vers. si verò Novell. 118. & in auth. defuncto. C. ad S. C. Tertull. Forst. folio 280. casu 2. Concl. 1. Covar. de success. ab intest. n. 6.

L I I I.

Si denique cum fratribus & sororibus defuncti, vel cum patre & matre concurrunt avus & avia, alteriúsque gradus parentes: dum non solum pater & mater, cum fratribus & sororibus, eorum, earumve liberis ad præ mortui filij hæreditatem, sed etiam ulterioris gradus parentes admittuntur.

ita probatur ex rub. Novell. ut fratrum filij pariter succedant. Baldus d. auth. defuncto. Schneid. d. loco. n. 29.

L I V.

Privilegium autem, quo fratres & sorores, eorumque liberi ad successionem fratris utrinque coniuncti, & sine liberis mortui, unà cum ascendentibus vocantur, ad nepotes & pronepotes extendi non debet.

Auth. post fratres. C. de legitim. heredibus. Ratio est, in materia exorbitanti filiorum appellatione non continentur nepotes. §. fin. Inst. qui testament. tutores dari possint. Covar. dicto loco,

L V.

Sed de fratribus uterinis vel consanguineis quid dicendum? anne hi si cum parentibus concurrant, aliquid de hæreditate consanguinei vel uterini nanciscuntur? Et ab omnibus ascendentibus excludi indubitati iuris est.

§. Si igitur defunct. descend. in auth. de heredit. que ab intest. d. auth. defuncto, Nicolaus de Vbaldis. p. 2. tract. de

Succesſ. ab inteſtato. num. 7. Covar. dicto loco. num. 9.

L V I.

Hæc de ſucceſſione parentum naturalium & legitimorum ſimul: nunc quomodo parentes naturales tantum ad filiorum hæreditatem vocentur videntur, Verùm, quia in hæc ſpecie ſucceſſionis, par ratio non eſt patris & matris, quare adhibenda hæc ſequens diſtinctio.

L V I I.

Aut de ſucceſſione patris, aut verò matris fit ſermo: ſi de patris, tunc quemadmodum naturales ſuccedunt patri in duabus unciis tantum: eadem ratione pater reliquique aſcendentes ad filiorum naturalium hæreditatem admittuntur.

§. in quibus. 13. & §. ſi quis autem. in auth. quibus modis naturales efficiantur ſui. auth. licet. C. de naturalibus liberis. Schneid. d. loco. n. 40. & 43. Forſter. fol. 108, verſ. ſupra admonuimus.

L V I I I.

Reſtringitur autem hoc membrum, ut locus ei non ſit, quando filius naturalis, tantum reliquit ſcendentes naturales & legitimos ſimul, legitimamque uxorem. His enim extantibus, pater ei nō ſuccedit: quamvis patri, neceſſitate urgente, alimenta ſuppeditanda ſint.

§. Diſcretis. in auth. quib. mod. natur. effic. ſui.

L I X.

Si verò de matre ſermo ſit, diſtinctioe opus eſt. Aut enim mater ſola ſupereſt, & tunc ſola ſuccedit: aut extat cum matre pater etiam naturalis, & tunc pater ſuccedit in duabus unciis, in reliquis mater: aut denique ſuper-

superfunt cum patre & matre etiam fratres ex eodem concubitu nati, & hoc casu pater duas iterum uncias accipiet: in reliquis mater cum fratribus defuncti succedet.

- *l. 2. in princ. ff. ad S. C. Tertul. §. fin. Inst. de S. C. Tertul.*
- *l. hac parte. 2. l. si spurius. ff. unde cognati. Salicetus in athen. defuncto. in fine. C. ad S. C. Tertullianum.*

L X.

De patre adoptante & arrogatore quid dicendum? adoptansigitur si est extraneus, in cuius scilicet potestatem non transit, filio adoptivo mortuo, non succedit. Pater verò arrogator regulariter filio arrogato sine liberis decedenti succedit.

§. *Sed hodie. 2. Inst. de adopt. §. nunc autem. 2. vers. mortuo. Inst. de Acquisit. per arrogationem. l. penult. §. sed ne articulum adoptionis. C. de adoptionibus.*

L X I.

Quod de patre arrogatore dicitur, verum est, si filius arrogatus pubes decedat, secus si impubes. Nam tunc alij cognati arrogatori præferuntur.

§. *cum autem impubes. 3. Inst. de adoptionibus, Schneiden. dicto loco. num. 39.*

L X I I.

Nunc de parentibus spuriorum videndum: An videlicet ij filiis suis spuriiis succedant? Quæ quæstio hac distinctione resolvitur: aut loquimur de ascendentibus ex linea paterna, & ij sicuti filij spurij à suorum parentum hæreditate arcentur: eadem ratione parentes ab eorū dē depelluntur: aut de ascendentibus ex linea materna & in iis vicissitudinariâ successione admittimus.

l. si spurius, 4. ff. unde cognati. §. fin. Inst. de S. C. Tertul.

§. *vulgo quæsitos. 4. Institut. de success. cognatorum.*

L X I I I.

Quæstionis etiam est, an filiis ex incestuoso complexu natis parentes successores fiant? & concluditur, iis non solum non parentes, verum etiam nec quemquam alium per lineam quamcunque succedere, commiserationis tamen causa hisce parentibus à liberis alimenta tempore necessitatis subministranda sunt.

Auth. ex complexu. C. de incest. nuptiis. §. fin. in authent. Quib. mod. natur. efficit. sui. cap. cum haberet. extra de eo qui duxit in matrimonium.

L X I V.

Cessante tandem lineæ descendentiæ & ascendentiæ successione: tertio loco ad successorem ab intestato à lege collaterales secundum gradus prærogativam vocantur.

Ordo tertius,

De successione collateralium.

L X V.

Et primò quidem sciendum, quòd fratres sororève eodem patre, matrèque progeniti, consimiliter fratrum sororùmve defunctorum filij, unà cum fratribus & sorotibus ad successorem defuncti patruelis, hæreditate instirpes divisa, admittantur.

§. Si igitur defunctus neque. 3. in authent. de heredit. qua ab intest. authent. cessante. C. de legis. heredibus. Schneid. d. loco. rubr. de success. collateralium. n. 1. & 3. Covar. de success. ab intestato. tom. 1. num. 9. cum aliquot sequentibus. Molina. tom. 1. disp. 164.

Nec

L X V I.

Nec interest, siue sint paterna bona, siue aliunde acquisita, modò allodialia sint: secus foret si feudalia, quod procedit de feudo noviter acquisito, in hoc enim frater fratri non succedit.

Auth. Itaq; C. commun. de successioneibus. & l. de emancipatis. C. de legit. hered. lib. 2. tit. 50. de natura success. feudi. & lib. 1. tit. de feudo Marchia.

L X V I I.

Verùm etsi dubium esse possit: an fratrum filij ad successionem patris intestati, nullo superstite fratre defuncti, admittantur in stirpes, an in capita. Et in capita iuxta novissimas constit. Carolinas, succedere verius est.

Const. promulgata anno 24. Keiserlich Constitution vnd sagung/wie brüder vnd Schwesterkinder. Covar. de success. ab intestato. n. 10.

L X V I I I.

Porro quia licet fratres sororesve ex uno latere tantum cum defuncto etiam in secundo gradu sint: tamen fratris utrinque coniuncti filij, ex uno tantum latere defuncto iunctos, hoc est, consanguineos vel uterinos à successione excludunt.

d. auth. cessante. & auth. itaque. S. si igitur defunctus neq; in auth. de heredit. que ab intestato. Forst. fol. 335. casu 2. conclus. 1. Molina. d. disp. 164.

L X I X.

Fratribus autem utrinque coniunctis non extantibus, neque eorum filiis utrinque coniunctis: vocantur ad successionem defuncti fratres ex uno latere tantum, qui æqualiter succedunt defuncto, quando sunt

omnes ex uno eodémque latere connexi.

cap. frigitur defunctus neque. §. his autem non extantibus. in auth. de hered. ab intestato. & auth. post fratres. C. de legit. heredibus. Molina d. disp. conclus. 4.

L X X.

Dubitatur, quomodo fratres, qui ex uno tantum latere superstites sunt, siue sint consanguinei, siue uterini, sibi invicem succedant? In bonis igitur à patre vel eius linea acquisitis, solos consanguineos, in bonis vero maternis eiusque linea proventis, solos uterinos sibi invicem succedere: in bonis extrinsecus acquisitis, æqualiter ad successionem admittendos esse asserimus.

Gl. in auth. post fratres. C. de legit. heredib. & auth. itaq. C. commun. de successioneibus. & per text. in l. de emancipatis. 13. vers. exceptis. C. de legit. heredibus. Covar. de success. ab intest. n. 13. Molina d. loco. concl. 6.

L X X I.

Post fratres denique, fratrumve filios ad decimum usque gradum, qui gradu sunt proximiores, succedere palam est: ita ut pares in gradu, pariter admittantur, nulliusque repræsentationis, agnationis, & cognationis ratio habeatur, fiatque inter eos in capita, non in stirpes, divisio.

auth. post fratres. C. de legit. hered. §. nullam vero, in auth. de hered. ab intestato. Nicolaus de Vbaldis, in tractat. de success. P. 3. num. 12.

L X X I I.

Dicta autem hæctenus non solum procedunt de naturalibus & legitimis simul: verum etiam de naturalibus per subsequens matrimonium legitimatis, & de
 corum

corum liberis. Nā & hi quoque admittuntur cum legitimè natis: non autem de fratribus rescripto principis, vel oblatione curiæ legitimatis.

§. Filium. 4. in auth. Quibus mod. natur. effic. sui. Forster. fol. 343. vers. Ratio huius rei.

L X X I I I.

Quod ad adoptivos attinet sciendū, eos invicem sibi hæredes non fieri, nisi adoptati sint ab ascendente, & post adoptionem emancipati non sint.

l. penult. §. sed ne articulum. C. de adoptionib. Schneiden. d. loco. rubr. de success. collateralium. n. 41.

L X X I V.

Naturales autem, seu vulgò quæsi per lineam paternam coniuncti, in nihilo quidem sibi invicem succedunt: ex ea verò parte qua proximitatis nomine, quæ à matre proficiscitur, cognati vocantur, succedendi sibi invicem iure gaudent.

§. Vulgò quæsi. Inst. de success. cognator. l. fin. C. de natur. liberis. l. hac parte. 2. & l. si spurius. ff. unde cognati. Covar. de matrim. P. 2. cap. 8. §. 5. n. 26.

L X X V.

Ex conceptu demum nefario, incestu, damnatòve complexu fratres, omni successione beneficio, quia iure incogniti censentur, indigni iudicantur.

Auth. ex complexu. C. de incest. nuptiis. & §. fin. in auth. Quibus mod. natur. effic. sui. Covar. d. loco.

Ordo quartus,

De successione inter virum & uxorem.

L X X V I.

Quantum nunc ad succedendi ordinem inter virum & uxorem attinet, conclusio est: quod casu, quo omnis parentum, liberorum, seu propinquorum deficit successio usque ad decimum gradum, tunc maritus & uxor invicem sibi in solidum succedunt.

l. unica. ff. unde vir & uxor. & l. unica. C. eodem titulo, Molina de iust. & iure. tom. 1. disp. 164. concl. 10.

L X X V I I.

Quæ quidem conclusio tunc locum habet, si matrimonium secundum leges & canones contractum sit per verba de præsentibus: secus si de futuro: & si coniuges in matrimonio usque ad obitum perseverarunt.

dicta lege, unica. ff. unde vir & uxor. l. qui contra, C. de Incestis nuptiis.

L X X V I I I.

Iure autem authentico, si matrimonium sit sine dote, coniunx verò defunctus sit dives, superstes autem inopía laboret, quartam hæreditatis accipiet partem uxor, una cum reliquis liberis utriusque matrimonij, si tres sint vel pauciores: quod si plures sint: in viriles portiones pro numero personarum fiet divisio.

Auth. præterea. C. unde vir & uxor. & in §. quoniam verò. in auth. de exhiben. & introducend. reis. Molina dicto loco.

L X X I X.

Dicta tamen hætenus de viri & uxoris successione tum demum procedunt: si vel pactis dotalibus, quæ de consue-

consuetudine hodie obtinent : vel statutis locorum, ubi matrimonium contractum fuit, quæ iuri derogant communi, aliud cautum conventumve non sit.

l. De quibus. 32. ff. de legibus. Andreas Gail. lib. 2. obs. 126.

L X X X.

Et hæc quidem de personis non illustribus procedunt: verum dubitatur, utrum statuta vel pacta gentilitia de mutua successione in casu deficientium liberorum masculorum inter Principes, Comites, Barones, & Nobiles Germaniæ locum habeant? Et habere, cum omnis sinistra captandæ mortis suspicio cesset, favorabiliaque sint, tueri cum Andrea Gail conabimur,

dicto lib. 2. obs. 127. n. 1. & 2.

Ordo quintus,

De successione fisci.

L X X X I.

Circa ultimam, videlicet Fisci successione, statuitur hæc conclusio, quod defuncto ab intestato, non extantibus legitimis hæredibus, descendentes scilicet, ascendentes, & collateralibus, vel etiam coniuge, fiscus succedat.

per tex. in l. 1. & l. vacantia. C. de Bonis vacantib. Molina d. disp. concl. 11.

L X X X I I.

Et ampliatur thesis ista, etiamsi defunctus reliquisset sanguine sibi iunctos: sed ad succedendum minimè idoneos, veluti natos ex incestuoso, nefario, & damnato complexo, vel etiam reos læsæ maiestatis, perduellionis, vel denique hereseos. Nam omnes hos fiscus excludit.

l. quisquis. S. Fily. C. ad l. Iuliam maiestatis. cap. vergentis. ext. de hereticis. S. interdum. hoc tit. nostro. Minsing. hic. n. 4. Schneid. d. loco. Rub. de success. fisci. n. 14.

P A R E R G A.

I.

Votum solenne, quo ad continentiam servandam se quis Deo obligavit, voventem ad matrimonium ita inhabilem reddit, ut ei non tantum velle contrahere damnabile sit: sed etsi contrahat, graviori sacrilegio se se reum constituat, quam si cum concubina fornicetur. Verum hanc vim solenni voto non divino, sed saltem humano iure seu lege Ecclesiastica tributam esse, & ideo Summum Pontificem cum vovente, ut matrimonium contrahat, rectè dispensare posse tuebimur.

I I.

Potestas collectandi, licet originaliter inter regalia & reservata summo Principi seu Imperatori in signum superioritatis referatur, sicque eidem solum competere videatur: attamen hodie tam Ecclesiasticos, quam seculares Duces, Principes, Marchiones, & Comites Romani Imperij de ducatu, principatu, marchionatu, vel comitatu suo ab Imperatore plenissimè investitos, ex publica causa hanc potestatem suis subditis imponendi collectas provinciales & imperiales, habere astruimus.

I I I.

Principes speciali aliqua lege ex certis causis iuste venationem prohibere, & transgressores legis, quandoque etiam corporaliter rectè punire possunt: venantes autem contra prohibitionem, si quas feras bestias

stias cœperint, eas suas faciunt, nec in foro conscientia ad restitutionem obligati sunt.

I V.

Verùm Principes, & alij ius venandi habentes, sua prohibitione magnum ferarum numerum foventes, si non cum divite Epulone perire volunt, omne damnũ in prædiis, ac aliis subditorum rebus, vel ex multitudine enutritorum animalium, vel à canibus, vel ab equis, vel à famulis ad venationem ductis, datum, restituere tenentur.

V.

Quin imò ad subditorum de damno ex nimia ferarum copia vel illato, vel inferendo, querelam apud superiorem delatam, si vasallus admonitione domini facta, neque numerum minuat, neque damnum à feris datum plenè resarciat, neque de damno caveat, feudo privari potest.

V I.

Quæstionis autem est: quid si vasallus in scio directo domino vel in totum, vel pro parte feudum alienaverit: & ipse, eiusque successores investituris, quasi illud adhuc integrũ possideret, agnovissent, debitæque servitia præstitissent: An possessor huiusmodi rei feudalis, eam tamen iusto errore existimans esse allodiam, ita præscribat, ut ab eo avocari non possit? Nos præscriptionem legitimo modo completam vasallo eiusque successoribus, quoad utile dominium ita, ut ipsi agnati à iure revocandi feudum excludantur, non autem directo domino feudum vindicare volenti obstare defendemus.

V I I.

Quamvis laici, cum iuris percipiendi decimas veluti

spiritualis, planè sint incapaces, nullo unquam tempore iuri decimarum præscribant: attamen ipsi exemptionem ab obligatione præstandi decimas, vel de omnibus suis, vel saltem quibusdam in certo districtu sitis prædiis, privilegio vel consuetudine, vel temporis præscriptione comparare, vel mutationem quotæ, ita ut pro decima parte fructuum duntaxat undecima, vel vigesima, vel trigesima solvatur, inducere possunt.

VIII.

Decimæ cum iure divino in veteri, iure humano in novo testamento saltem Dei ministris in recompensam ac mercedem impensi in cultu divino laboris, & in sustentationem debeantur: idcirco Principes seculares neque iure regalium, vel omnimodæ iurisdictionis, neque vigore iuris foresti in suis territoriis noales decimas percipere, neque ius percipiendi decimas de noalibus præscriptione acquirere queunt.

IX.

Quod si quis rem alienam secundum humanæ legis præscriptionem usuceperit, licet is post impletam præscriptionem sciat rem illam alienam fuisse: ad eius tamen restitutionem etiam in foro conscientiæ non tenetur.

X.

Coronidis loco anceps se offert quæstio: utrum scilicet Milites seu Equites Ordinis Teutonici, feudorum etiam capaces, & pariter sicuti ipsorum agnati laici de iis investiendi sint? Cuius quæstionis affirmantem partem disputando tuebimur.



Nobili suo contubernali

P A V L O K R I P P

à Brunenberg & Aichaim

*Positiones has ex utriusque iuris fontibus
deductas defensuro lubens me-
rito applausit*

GEORGIUS THEODORICVS

à VVangen in Geroltzeck ad
VVaigoiam.

Q*Valis furentes institor Adria
Transvectus iras, nec iuga carulo
Spumata ponto, nec minantem
Exitium metuit capellam,*

Factare merces latior, edidit

Quas pumicosis fontibus Africa:

Quas misit Indus, & fugaces

Doctus Arabs spoliare Nymphas.

Sic tu subacti turbinis immemor
 KRIPPI, laborem suppressis artium
 Compensione, quas sonantem
 Ad Tresamum, docuere Musa.
Musa, et severis passibus ambulans
 Astræa, stipat quam soror Aequitas
 Gaudens librâsse Iura, lance
 Indocili temerare leges.
Circa non te pocula, melleos
 Mentita succos, non modulamina
 Flexere Sirenum, nec equor
 Dulichia exitiale genti;
Nempe ut nivali Pinus in Algido
 Obstet procellis, nec timet Africo
 Depræliantium Notorum,
 Perniciem nemorum, furores:
Sic mens malignis cedere nescia
 Monsiris laborem: tendit in Aonas
 Secura montes, dum petitam
 Crine premi videat Corollam.